

NOWY DZIEŃ

Czasami gdzieś tam coś zaszeleści komuś w głowie
i wszystkie szare sprawy są odrazu kolorowe
czasami wędrujesz samotnie ulicami
i rozpoznajesz nagle ludzi i poznajesz tych niepoznanych

czasami zjawia się gdzieś w środku dnia
czasami anioł stróż, czasami diabeł sam
pierwszy się uśmiecha, drugi podaje rum
mówią: no i co, nie wybierzesz z nas dwóch
nigdy nie wybierzesz z nas dwóch!

czasami gdzieś tam coś leci komuś w telewizji
i wszyscy widzą te makabry i nawet sąsiad je usłyszy
czasami budzę się w środku nocy i krzyczę
czasami sen szary, sen koszmarne dręczy mnie

rano budzę się zpocony, za oknami pada deszcz
przed kościołem ktoś nuci tą samą pieśń, czasami zmienia je
kawa od serwetu poplamiona, pogmatwany jest stan
czasami nawet pies nie zaszczeka, czasami każdy jest sam

czasami gdzieś tam ktoś zagra komuś na strunie
i wszystkie mury runą i chmury złe rozchmurzą się
czasami wyciągasz skrzydła ze starych dziadka szaf
i wychodzisz na dach ,gdy dmuchnie wiatr odlatujesz
z ptakami w dal

czasami zjawia się gdzieś w środku dnia
czasami anioł stróż, czasami diabeł sam
czasami wiatr wieje chłodny, ale coś innego grzeje mnie
czasami ktoś mi się śni, czasami komuś się śnię

czasami nawet słońce wschodzi po burzy
i wysuszy ślady łez i wszelkie zło wysuszy
i znowu dotrze do nas przez suche gałęzie drzew
czasami nawet wieczorem zaczyna się nowy dzień
nowy dzień, radosny dzień

BLUSZCZ

Nawet Mecziar, Fidel Castro, Adolf Hitler, wielki brat
wspinali się jak najwyżej w swych ogrodach u piekła bram.
A na ziemi, jak na Ziemi ludzie toczą życia cud,
Coca-Cola, Hamburgery, koniec świata, Hollywood !

gdzie ludzie błądzą w wiecznych mirażach;
Elvis, wariat, prorok, Mesjasz,
„baby, traktuj mnie like a fool”
gdy wspinasz się jak bluszcz

Wszystcy mówią wiele, radio, ksiądz w niedziele, talk-show every day
Znów globalizacja, prostytutka, na wakacjach regeneracja.
Racja bytu, ależ Alicja, przecież policja zaraz tu będzie !

Nie uciekniesz ztąd kochana, Ziemia. jak ruletka, kręci się dziś prędeej.

spójrz, ludzie błądzą w wiecznych mirażach.

Czesiek, Jurek, coraz większy murek

rośnie wokół nas.

„dziwny jest ten świat”

Dziś wszystko jest z pieniądza

nawet serce Twe, to banknot

co szeleści w twojej piersi,

gdy za oknem chłodny wiatr,

zapada zmierzch

PAWEŁEK

Stawiam kolejną rundę a ty mów, co się z tobą działo

Mówisz, to nie te czasy a jedyne co nam pozostało to żal, pijmy za żal

Skończyły się nam iluzje, kończą się nam sny

Będziemy kierować tym burdelem za rok, za dwa, za trzy, uwierz mi

A więc wypij jeszcze jeden rum

Tylko po to, byś lepiej się czuł

To kolejny zastrzyk jadu, lekarstwo znane nam od lat

A więc wypij jeszcze jeden gin

I jeszcze wódkę, z ostatnich sił

Dzisiaj taka moda, każdy rzyga na swój kraj

Stawiam kolejną rundę a ty mów, co się z tobą dzieje,
Mówisz to nie te czasy, nie ci sami przyjaciele, których znam z tamtych lat
Stawiasz kolejną rundę i pytasz, co się z nami stanie
Wiesz, przyjdą nowe czasy a jedyne co nam pozostanie to szmal, płacisz i masz

A więc wypij jeszcze wina dzban
Ukrytego w chłodzie piwnicznych ścian
Tylko w jego gorzkich kroplach odnajdziesz teraz człowieka ślad
A więc wypij jeszcze śliwki lżę
Tą szklaną historię starych drzew
Kołysanych wiatrami, gdy zbliżał się deszcz

Pod niebem pełnym miodu
W wielkim ogrodzie pod Słońcem
W kamiennym odbiciu ulicy
W senne popołudnie gorące
W wiecznym tańcu zagubiony
W strefie lawin, w prądzie aut tonący
Ogłuszony szeptem ciszy
W chłodzie kościoła przed panem odkryty
W miłości do swojej dziewczyny
Zaczajony herbatą, błotem kawy brodzący
W gwiazdozbiorze, co zjawia się wieczorem
Gdy siedzisz wygodnie przed telewizorem
Jakkolwiek, gdziekolwiek, kiedykolwiek jesteś
Wielki zegar się wciąż spaźnia i spaźnia
Przez tysiące lat i miliony chwil
Każdym szeptem i oddechem zbliżamy się do krawędzi
Naszyc dni...

POMIESZANE WIATREM

---

listopad, ten okrutny, najsmutniejszy w roku miesiąc
powrócił z głębi lasów do kominów starych domów
aż do wiosny w mej krainie wieczny spokój znów zagości
białą flagą ktoś przykryje wszystkie nasze złości

znów pomieszają mi się z wiatrem, twoje włosy, grzanego wina smak
dobrej drogi już nie znajdę, żyję jak ślepiec tu od lat

w głębi butelki absynthu, jej zielonej toni
odnajdę znów Limoges i żabiego króla w Łyżbicach
księżycowy bandyta, niczym wichur, szarpie drzewa
a powietrze można krajać jak sernik z rodzynekami

pomieszały mi się z wiatrem stare wiersze, stare jak Słońce blask
kiedyś wypaliłem je w gorzelnii, dzisiaj nie wiem z której studni brać

więc coś powiedz, moja miła
zamieszana w dzikie wina z dzikich stron
hen od źródła, gdzie bije dzwon
a ty mówisz, wiesz mój miły
jestem senna, jednak wytrwaj do końca tej zimy
znów napoję cię słowem je t' aime

w listopadzie, w tą okrutną, najsmutniejszą w roku porę
poszedł drumlarz polem gdzieś do wsi pod jesionami

mijał martwe karczmy a w pustych domach gasły świece
więc kto teraz zaśpiewa, że świt swe Słońce znajdzie

hej wyciągnij starą harmonię co pamięta Hitlera i komunę zna
te dziury są po bombie a ślady szminki to rok 62

i tak tu siedzę pod swym niebem

kwadrans wieku, na przekór wszystkim moich świętym, papieżom, politykom,
biurokratom

cały kosmos, Balcerowicz, Ameryka, rewolucja, czeski film to jeden wielki żart,
w barku mym ostry drink

spójrz to Lennon, i Yoko to Ona, Okudźawa, Warszawa, deja vu
Symanek, Versacci, Puszkina, Ty

już dojeżdżam swym pociągiem, bez biletu

do Europy, nad którą znów zawisł spleen

pada deszcz, może jutro dopiszę ten ostatni wiersz.

LOLA

Dokąd zmierzasz mój aniele z Archangielska,
z ziemi białej, pochylonej pod ciężarem,
betonowych kościołów w których diabeł palce ma.

Takich miejsc i ludzi nie ma, Lola moja spadłaś z nieba
Nie odnajdziesz nigdzie domu ,gdy zawieje wiatr od wschodu
w którym diabeł palce ma

Popatrz Lola, twarze płyną białą zimą, a ich ślady giną w lustrach,
jak świetliki w lasach.

W Twym lusterku reszta świata po słonecznej stronie tonie
jak nadzieja w wierszach Jesienina.

Gdzieś w Europie, pewnej nocy dotknę rąk Twych, Twoich śladów,
Dotknę każdej freski na Twych dłoniach,

Oślepiiony światłem lamp

Zapatrzonych w twoją twarz,

Zapatrzona w moją twarz

Zapatrzony w twoją twarz.

Więc witaj moja róžo tu na końcu autostrady

Zostawiłaś za sobą kości krewnych i mogiły bez dat i nazwisk

Więc sława wielkim prorokom, od Lwowa do Sachalina

wielki naród tonie w wódce, ruda armia, łzy Stalina

Więc tyle masz dziś czasu, co od zmierzchu do świtania

od smutku do radości, od pozoru aż do kłamstwa

A czas płynie wciąż jak Wołga, kołacze nas i pieści,

w końcu zabierze wszystko żywe, jak ogień w lesie, jak rak w piersi

Groźna zima za oknami, w czarnej nocy oczy Twoje,

dwie pochodnie w pustej kamienicy

Dzwony biją nie w tę porę, nie dla kogo, gdy nad dachem zamieć tańczy,

nikt nas nie usłyszy.

Gdzie są dzisiaj Twoi bliscy, Anna, Jurij, Nina, Paweł ?

Boże nasz, ochraniaj nas na wieki,

Gdy ciągniemy za sobą głaz,

Gda patrzemy śmierci w twarz

Zapatrzeni śmierci w twarz

Zapatrzeni w śmierci twarz.

Słyszysz Lola, ma gitara płacze dzisiaj tysiącami dźwięków,
żaden dźwięk się nie powtarza.

Tak jak chwila co przemija, tak jak miłość, co się rodzi,
tak jak Słońce, które nie wygasa,

Lola wróciła dziś późno,
nie w tym miejscu, nie w tym czasie, w innej ziemi,
w obcym gwiazdozborze

Gdy nadszedł herbatki czas

zasnęła w rytmie fall,

odpłynęła statkiem w dal,

wtedy palnik

w kuchni

zgaZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS.....

PIOSENKI Z KOŁOWROTKU

Wędrowałem z dziewczyną wdół
dolinę, co bramą nam była do chmur
wydeptane ścieżki dawno ukrył czas,
nie odnajdziesz Słońce, nie odnajdziesz nas.

Wiosną piłem wodę ze studni Twej,
odbitą w niebie, spragnioną warg

a Ty wciąż myślałaś, że gram tę grę,
jak piosenki, co napisałem sam.

Zaszeptaj mi wiersze płóche niczym skrzydła ptaków
i nitką wiatru uprzędę Ci miła piosenki z kołowrotku
Zaszepataj mi wiersze płóche niczym skrzydła ptaków
i nitką wiatru uprzędę Ci miła piosenki z kołowrotku

Nie śpiewałem nigdy wiersze te,
je t´aime poranek, je t´aime zmierzch,
w oczach Twoich słońce, w słońcu śmiech
pożegnały noc, powitały dzień

Jednak jabłoń w zimie zostanie stać
tam, gdzie sad utonął w białym śnie,
zdmuchnęłaś mnie, jak zapałkę wiatr
nie odnajdziesz płomień, nie odnajdę, nie

Zaszeptaj mi wiersze płóche niczym skrzydła ptaków
i nitką wiatru uprzędę Ci miła piosenki z kołowrotku
hen zaszeptaj mi wiersze płóche niczym skrzydła ptaków
i nitką wiatru uprzędę Ci miła piosenki z kołowrotku

Jestem smutkiem jesieni,
jestem zimowym snem,
w świecie wiosny jestem ukryty
letnim deszczowym dniem

Jestem klownem z zeszłego stulecia
wskazówką zegara, drogowskazem na rozdrożu
i choć jestem jestem wszystkim, rzeką, wiatrem, drzewem,
chciałbym być dzwonem, co rozkołacze twoje serce

WĘDRÓWKA ZA HORYZONT

Te słowa uderzają niczym piorun
dziecino, dziś wieczorem spadnie mgła
pójdziemy tam, za horyzont
i przegonimy wiatr.

Proszę ukryj w duszy kompas
i zabierz aniele skrzydła dwa,
gdy w naszych oczach znów zamieszka
szarłatańska ćma.

Moja droga to taśma Möbiusa
a butelką Kleina jest mój świat,
inne miasta - pustelnie bez Słońca
a Cieszyn to mój bar

Tam prowadzą moje ślady,
moje ślady prowadzą mnie gdzieś,
gdzie kończy się widnokres,
gdzie zaczyna kres

W końcu noc zmyje swój makijaż,
utrwalona w galerii snów,
i każdy z nas stanie przed lustrem,
rozbitkowie na wszystkich końcach dróg.

Nie pytaj o drogę do miejsc, które zwiedzał już Słońca blask,
W oczach masz kompas a w sercu, gdzie dusza Twa drogowskazy
Hen prowadzą tam szlaki, przez lata, przez zmarszczki z wszystkich świata stron
Tam leży ta cisza, co wiatr ją kołysał przez skrzydła wron

Twoje droga jak taśma Möbiusa
a butelką Kleina jest twój świat,
inne miasta - pustelnie bez Słońca
a Cieszyny, kieliszki dwa

Tam prowadzą twoje ślady,
twoje ślady prowadzą gdzieś,
gdzie kończy się widnokres,
gdzie zaczyna kres

W końcu noc zmyje swój makijaż,
utrwalona w galerii snów,
i każdy z nas stanie przed lustrem,
jak rozbitkowie na wszystkich końcach dróg.

Skończyła się chwila, co była tak miła jak miła ma
wstąpiła do rzeki, jej wody przez wieki dzieliły nas
Powiedz mi miła, gdy noc się doćmiła, czy wciąż się śniesz
Pocóż znikasz kochana w sukience ze Słońca, gdy rodzi się świt

Nasza droga jak taśma Möbiusa
a butelką Kleina jest nasz świat,
inne miasta - pustelnie bez Słońca
a Cieszyn, to nasz bar

Tam prowadzą nasze ślady,
nasze ślady prowadzą gdzieś,
gdzie kończy się widnokres,
gdzie zaczyna kres

W końcu noc zmyje swój makijaż,
utrwalona w galerii snów,
i każdy z nas stanie przed lustrem,
rozbitkowie na wszystkich końcach dróg.

BRODZĄC PRZEZ CHCIWĄ RZEKĘ

Znów samotny w tym pustym domu na końcu świata
Sam sobie kłownem pośród szarych dni
Głęboka noc, czarna kawa,
wybladły księżyc, sierp i młot, z papierosa dym

Stada owieczek na niebie
co noc pożera czarny groźny wilk
Lecz dziki wiatr kołysze swą melodią,
jakbyś w oddali słyszał fujarki pasterza gwizd

Pociągowe konie wracają z pól - brodzą gęstą ćmą
Północne wiadomości podał w radiu słodki spikerki głos
Jutro Walentego, dzień miłości z głową pełną złości i trosk
Na dziedzińcu dziewczyna tańczy - śni swój nocny film

Kołysana dzikim wiatrem
- Hej dziewczyno nie odchodź, gdy nadejdzie świt
A ona zagubiona w tym dzikim tańcu

Bada nieznane jej drogi
Wie, że raz zdarzy się cud
I nie może zrozumieć, że prawda jest zła,
że prawda jest w kolorach blue

Kiedyś wryłem w ścianie serce
Miało przedstawiać radość, czy ból
Dziś mi to wszystko obojętne
a ty nawet nie uważasz, że gram w kolorach blue

Wczoraj spostrzegłem cię w tramwaju
i rykoszet przebił me serce znów
Zagubiony w tym dzikim tańcu
Badam nieznane mi drogi

Wiem, że raz zdarzy się cud
I nie chcę zrozumieć, że prawda jest zła
Życie jest karuzelą miliona snów

Całą noc brodzono przez chciwą rzekę
Jej wody były krwawe a brzegi pokryte mgłą
Czasami ktoś miał rzeki życia po szyję
Lecz każdy wiedział, że stworzono go,
by brodził przez chciwą rzem

WESOŁYCH ŚWIĄT

---

wędrowca przeszedł tuż obok białą krainą
przeszedł tuż obok ze swoją kochanką - śniegową zamiecią
zaduma zapukała cicho w nasze oczy
cicho siebie pytamy,
czy zmienił się bardzo ten nasz świat uroczy ?

cisza utkwiała jak kolce róży w mej samotnej duszy
kaleczyła zapomnienie odnajdując tym kilka zapomnianych kluczy
a wiatr zawiął w wszystkie cztery strony świata różne sobie
jak obcz bóg w obcym niebie, obc król w obcym mieście
na końcu roku zawsze miesza mu się w głowie

gdy nawet miasto już śpi
gdy nawet miasto już śni
wesołych świąt
wesołych świąt

nazajutrz pękło niebo i spadały białe liście
ukryłem w kieszeni kilka liści i pytałem :

Czy słyszysz jak wiatr gwizdże ?
lecz żaden z nich nie doczeka końca lata
ile naszych chwil nie doczeka końca wiosny
a wokół zapadnie zmrok żaloszny ?

i nawet miasto już śpi
miasto już śni
wesołych świąt
wesołych świąt

GOROLSKI BLUES

Żyjemy tutaj dobrych lat już
i nikt nas z tąd nigdy nie wygna,
w sercach nam bić będzie gorolski blues,
nasz dobry gorolski blues

Zawsze tu był i zawsze tu będzie
i nikt go nigdy nie zniszczy.
Przez wszelkie trucizny,którymi truty,
on zawsze nas łączył będzie, gorolski blues...

Zupełnie jedno kimkolwiek jesteś
podajmy sobie dłonie.
Utwórzmy razem wielką partyję
i zaśpiewajmy gorolski blues.

Żyjemy tutaj dobrych lat już
i nikt nas z tąd nie wygna,
w żyłach nam płynie gorolska krew
a w uszach brzmi gorolski blues...

PÓŹNY POWRÓT WIOSNY

Brodzić życia pornografią, ach co za cud,
od świtu, pierwszych skrzydeł, aż po grób.
Patrzeć wciąż przed siebie, tam gdzie suchy ląd,
Ziema urodzajna, zawsze otwarty dom.

W starych zapadłych miasteczkach, gdzie życie śpi
Leżą w małej czarnej skrzynce wszelkie piękne dni
tam spływa mi do butów mój własny brud,
kipie ze mnie miłość, wiara, stary ludzki smród

Więc jeszcze dotknij mnie, ugryź mnie,
podpal mnie niechaj wsplonę jak nowe niebo o świcie
uwolnij mnie i kochaj mnie, przytul mnie, ogarniaj, dotykaj
Przenikaj mną,
Moje światło dnia, mój długi cień, coraz dłuższy cień
Czeka na Ciebie tu
w późnym winozbiorze,
w białej krainie, w powrocie wiosny
w każdym nowym dniu radosnym

Być tak hamulcowym tej gorączki pośpiechu
w pociągu bez końca na drodze bez celu.
Zatrzymałbym z Tobą tam gdzie suchy ląd
Ziemia obiecana, zawsze otwarty dom.

Jednak dziś nasze konie jeszcze kuleją w dal
może to pech mój Boże a może głupi żart
choć dawno wypadliśmy ze siodła czasu
jednak musimy wypić piwo, co nawarżono nam

Więc jeszcze dotknij mnie, kochaj mnie,
podpal mnie, niechaj wspanię jak w moim oknie Słońce
zapomnij mnie, odgryź ucho i wykłuj oczy, podrzuć sępom, nie chcę widzieć
nie chcę słyszeć nic,
Moje światło dnia, mój wieczny lęk, niechciany dar
Czeka na Ciebie tu
w zapachu rosy, w pokoju z paproci,
czy słyszysz, jak w pustej butelce mojej duszy lśni !

Przenikasz mną, jak cisza w wyludnionym domu,
czysta, przezroczysta miłość po kryjomu.
gdy nie ma co udawać, nie ma się o co bić
wszyscy widzą wszystko, i nikt nie widzi Nic
Więc wypłynęmy szlaną łódką do przezroczystych mórz
tam gdzie linie nieba jak Słońce na dłoniach,
niewidzialnych tak, że aż żal ich nie spostrzec,
nie usłyszeć w nas zupełnie niesłyszalny psalm.

Ponoć światło z gwiazd

wygasa już,

więc po co dalej grać wciąż tą samą grę

Słów bez znaczenia, bez miłości, bez kompasów, bez drogowskazów

na rozdrożach wiecznych dróg.

Bez zakwita już,

niechaj świt obudzi wszystkie pszczoły, niech opylą nas obficie jeszcze jeden raz

w powrocie wiosny,

w każdym nowym dniu radosnym.